



Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2020. november

300 Ft



fr. Kardos Csongor OFM

Reménységünk alapja



Novemberben halottainkra emlékezünk, az őszi gyengéd ragyogása is lassan a tél sötétségébe fordul. Világunkat ma beárnyékolja a bizonytalanság, a szorongás félhomálya. Ebben a sötétben még jobban fel kell ragyogtatnunk a keresztény reményt, meg

kell fogalmaznunk reménységünk alapját.

„Ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reményük” – halljuk Szent Pál biztatását (1Tessz 4,13). A többiek a „pogányok”, azok, akiknek nincs hitük, ezért életük tartalma

pusztán erre a világra és annak dolgaira korlátozódik. Mi, keresztények reményben élünk, s ez nemcsak a messzi jövő távlatait világítja meg, hanem mostani, földi életünket is. „Akinak reménye van, az másként él; új életet kapott ajándékba” – írja XVI. Benedek pápa, s azt is ki-

fejti, mi ez az egész életünket átjáró „nagy reménység: engem véglegesen szeretnek, és bármi történik velem – engem ez a szeretet vár”. Az igazi remény az engem egészen körülölelő és átjáró szeretet bizonyosságból fakad, ami nem illúzió, hanem egyrészt Isten múltbéli tetteiből fakad, másrészt az ő jövőre vonatkozó ígéreteiből meríti erejét.

Mi adhat a mai járványtól, szenvedésektől, bizonytalanságoktól, erőszaktól gyötört világnak igazi reményt és ebből fakadó erőt, kitartást, életkedvet? Mi szabadíthat fel bennünket a fájdalmak, sőt a halál ránk nehezedő nyomása alól? Mi fordíthatja szomorúságunkat örömmé és bizakodássá?

Nem pusztán az időleges megoldások vagy az új tudományos eredmények. Ezek fontosak és életmentők lehetnek, de csak hogy lehetőséget kapjunk életünk átfogó újragondolására. A járvány csak figyelmeztet bennünket lelkünk vírusaira: a hitetlenségre, a szeretetlenségre, arra a felfogásra, hogy életünk pusztán biológiai élet és csak a születéstől a halálig terjedő időszakra korlátozódik (vagy még arra sem). Hogy életünk valahogy túl van mindenben, ami időleges és mulandó. És reményünk erre a „túl”-ra mutat.

Ahogy Pilinszky írja: Ama kései, tékozló remény; / az utolsó, már nem a földet lakja...

„Isten életet ad a benne bízóknek: már most, halálra szánt életünkben, aztán a halálunk óráján, végül a halálunk után. Ha ebben a reményben élünk, szentek leszünk, amint Szent

János írja első levelében: «Mindenkik, aki benne (= az Atyában) reménykedik, szentté lesz, ahogyan szent ő maga is»”. (Lukács László)

Ami feljogosít bennünket a reményre, nem más, mint hogy életünknek van célja: az üdvösség, a részesedés Isten életének teljességében. Ennek fénye vetül reménységként egész életünkre, mintegy a végétől, a beteljesedéstől bevilágítva visszafelé minden velünk történő eseményt, egész élettörténetünket, mint ahogyan Krisztus feltámadása világítja be az ő földi életét húsvéti fénnel.

Szent Péter apostol első levelének felhívása ma ismét rendkívül aktuális: „Mindenkor legyetek készen arra, hogy válaszolni tudjatok mindenkinek, aki a bennetek lévő reménység okát kérdezi tőletek.” (1Pt 3,15) Vajon készek vagyunk-e arra, hogy reményünket megvalljuk és megosszuk a világgal? Ennek első lépése, hogy a saját magunk számára kell megfogalmaznunk, hogy miben áll ez a remény. Mi az én reményem alapja?

Álljon itt az 1857-ben vértanúságot szenvedett vietnámi Le-Bao-Thin Pál tanúsága, aki megjárta a kínzások poklát, és akinek hitvallásában tükröződik, hogy milyen hatalmas és erős tud lenni a mi reményünk:

„Ez a börtön valóban a pokolnak a képe. A kegyetlen kínzásnak minden fajtájához, mint bilincsek, vasláncok és kötelek, társul szegődik a gyűlölet, boszszú, gyalázkodások, obszcén sza-

vak, hamis vádak, titkolózások, hamis eskük, hazugságok, s végül a félelem és a szomorúság. Isten, aki a három ifjút kiszabadította a tüzes kemencéből, mindig mellettem van. Engem is kiszabadított ebből a nyomorúságból és édességgé változtatta azt: Az ő irgalmassága örökkévaló! E gyötrelmek közepette, melyek általában meghajlítják és megtörik a többieket, én magam, hála Istennek, örömmel és derűvel vagyok tele, hiszen nem vagyok egyedül, mert Krisztus velem van. [...]

Hogyan is lehet elviselni ezt a szörnyű színjátékot, amelyben minden nap látnom kell az uralkodókat, a mandarinokat és szolganépüket, akik gyalázzák a te szent nevedet, Uram, aki a kerubok és a szeráfok fölött trónolsz (vö. Zsolt 80,2)? Íme, keresztedet a pogányok lábbal tiporják. Hol van a te dicsőséged? Amikor ezeket látom, szerelmed tüzeiben még inkább kívánom, hogy tépjenek darabokra, hogy szereteted tanújaként meghaljak. Uram, mutasd meg nekem a te hatalmadat! Jöjj segítségemre és ments meg, hogy gyöngeségemben a te erőd minden nép előtt megnyilvánuljon és megdicsőüljön. [...]

Kedves testvérek, amikor ezeket halljátok, örüljétek és szüntelen hálaéneket énekeljétek Istennek, minden jó forrásának és velem együtt áldjátok őt: Az ő irgalmassága örökkévaló! [...]

Mindezeket azért írom nektek, hogy a ti hitetek és az én hitem egyesüljön. A dühöngő vihar közepette horgonyomat Isten trónjáiig bocsátom: az élő reményt, amely a szívemben van...”

A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz c. könyvből részlet

„Halálotok órája”

Sokan részesednek közületek az öröm teljességében, a Isten tökéletes birtoklásában és az angyali seregekkel együtt fényként ragyognak a mennyei örök boldogságban.

Sokan közülük a tisztítóhelyen vannak, ám azzal a bizonyossággal, hogy üdvösségük örökre szól, de most még a tisztulás szenvedései közepe, hogy majd Istent teljesen birtokolhassák, amely birtoklás itt még nem teljes és tökéletes.

Ma el akarom mondani nektek, hogy ezek a ti testvéreitek különös módon közel vannak hozzátok, és ők alkotják az Én győzelmes seregem legértékesebb részét. Egyetlen seregem van nekem, amint az Egyház is egyetlen, amely a Szentek Közösségének örömteli megtapasztalásában egyesült.

A szentek közbenjárnak értetek, megvilágítják utatokat, segítenek benneteket az ő tisztaságos szeretetükkel, és megvédenek titeket az Én ellenfelem tőrbeccsaló csapdáitól, és aggódva várják a veletek való találkozás pillanatát. A tisztuló lelkek imádkoznak értetek, szenvedéseiket a ti javatokra ajánlják fel, és a ti imáitok segítik megszabadulniuk őket azoktól, hogy belépjenek a mennyország örök boldogságába. Azok a szentek, akik a Földön Szeplőtelen Szívemnek szentelték magukat, s így szeretetből koszorút fontak nekem, hogy enyhítsék égi Édesanyjuk fájdalmait, idefenn dicsőségem legszebb koronáját képezik. Ők ott állnak trónusom mellett, és követik égi Édesanyátokat, bármerre jár.

Azok a tisztuló lelkek, akik a Földön az Én seregemhez tartoztak, most itt különleges módon egyesülnek velem, sajátosan érzik jelenlétemet, ami megédesíti szenvedésük keserűségét és meg rövidíti tisztulásuk idejét.

És Én magam megyek értük, hogy karjaimba fogadjam őket és bevezessem a mennyország fel-foghatatlan örömébe.

És ily módon vagyok ott mindig mindegyikötök mellett szeretett és Szívemnek szentelt fiaim



a ti fájdalmas földi vándorlásotok alatt, de különösen ott vagy halálotok óráján.

Hányszor ismételtétek el a rózsafüzérben ezt az imádságot: „Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál értünk bűnösökért most és halálunk óráján”. Ez egy olyan imádság, amit Én nagy örömmel hallgatok, és amit mindig meghallgatok.

Ha Anyaként ott állok minden egyes gyermekem mellett a halál órájában, akkor különösen mellettetek állok ott, akik azóta, hogy nekem szenteltétek magatokat, mindig Szeplőtelen Szívem biztos menedékében éltetek.

Halálotok óráján megdicsőült testem ragyogásával ott vagyok a közeletekben, anyai karjaimba fogadom lelketeket és Jézusom elé viszem a külön ítéletre.

Gondoljátok el, mennyire örömteli lehet ez a találkozás Jézussal azon lelkek számára, akiket az Ő saját Édesanyja mutat be nekik!

Mert Én szépségemmel fedem be őket, szentségem illatával megajándékozom őket, így tisztaságom tündöklő fehérségével a szeretet ragyogó palástját adom rájuk, ahol még valami folt van, azt anyai kezemmel letörölöm róla, hogy azt a ragyogást kölcsönözzem nektek, ami lehetővé teszi számotokra, hogy beléphessetek a mennyei örök boldogságba.

Boldogok azok, akik égi Édesanyátok mellett halhatnak meg. Igen, boldogok, mert az Úrban

hunytak el, megszabadulnak fáradalmaiktól és jótetteik elkísérik őket.

Szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim, ma arra hívlak benneteket, hogy egyre bensőségebb kapcsolatot alakítsatok ki velem életeitek folyamán, ha meg akarjátok érezni azt a nagy örömet, hogy mellettetek állok és anyai karjaim közé zárom a lelketeket a halál pillanatában!

Lukáts Márta:
A gyertya

Egyenesen, szilárdan áll,
Fénylő szemmel fölfelé néz,
Bár légköre olykor ködös,
Sötét s nyomasztóan nehéz.

Ruhája tiszta és fehér,
Nincs rajta semmi szenny, mocsok,
S ha ráfröcskölnék is ilyen,
Simaságáról lecsorog.

Meghittséget, szeretetet
Serceg lágy-szelíden hangja,
Akkor is, ha körülötte
Ezt senki, senki sem tudja.

Önzetlenül ég, melegít,
A sötétnek nincs itt helye,
Hiszen, mint az igaz ember,
Ő is fényre van teremtvé.

Olykor küzd az áramlattal,
És titokban sír talán,
Mert néha sűrű cseppekben
Folynak a könnyek oldalán.

Aztán ismét biztat, hitre
Serkent, szinte megnő lángja,
Hogy rohamosan csökken, fogy,
Sőt csonkig ég, nem is bánja.



Küldetését befejezte:
Ő eltűnt, s csak azért égett,
Hogy a kereső szívébe
Fényt vigyen és melegséget.

Ahogy most nézem a gyertyát,
Amint serkentően lobog,
Vágy ébred bennem, s most én is
Fényleni, égni akarok.

Hinteni a szeretetet
Önzetlenül jónak, rossznak,
Hogy méltó hirdetője legyen
A közénk jött Megváltónak.

Az Oltáriszentség szentjei 17. rész

Reutei Boldog Jó Erzsébet (+1420. november 23.)

Az 1386. november 25-én, württembergi takácmester lányaként született és Krisztus sebhelyeivel kitüntetett ferences harmadrendi Elisabeth Achler, - reutei Jó Erzsébet -, gyónatója és életrajzírója, Konrad Kügelin tudósítása szerint nem csupán az Úr szenvedésével, hanem a Szent Eucharisziával is különösen bensőséges kapcsolatban állt.

Erzsébetet már gyermekkorában „jó Erzsébet”-nek nevezték. 14 éves korában lehetett elsőáldozó, ekkor lépett be a ferences III. rendbe, 17 évesen pedig, lelkivezetője, gyónatója, Konrad Kügelin ágostonrendi kanonok tanácsára felvételét kérte a szabályozott harmadikrendiek kolostorába, Reute-ba.

Itt Erzsébet ferences harmadrendiként nagy szegénységben teljesen Istennel egyesült életet élt. Élete egy határozottan megvalósított Krisztus-követés és az eucharisztikus Üdvözítő iránti egyre növekvő szeretet kiindulópontjává vált. A misztikus szentek közé tartozott, Isten rendkívüli kegyelmi adományokkal halmazta el (extázisok, a szív titkainak ismerete, jövőbelátás), de rendkívüli megpróbáltatásokat is el kellett viselnie: a gonosz lélek zaklatásait, lelkibetegségeket, megaláztatásokat.

A lelkiismereti tisztaságért folyó elszánt küzdelemben, mindennapos önvizsgálatban telt néhány év. Egy napon földöntúli, ellenállhatatlan sugallatként az jutott Erzsébet eszébe, hogy attól fogva a szentáldozáson kívül semmi földi eledelt ne egyen, és mégis tovább fog élni emberi testében.

Azonnal megérezte, milyen rendkívüli ez a sugallat és üzent Waldsee-be, hogy jöjjön el a gyónatója, Kügelin atya. Miután feltárta neki a sugallatot, a tapasztalt lelkivezető először nem akart sem igent, sem nemet mondani, hanem előbb tanácsot akart kérni bölcs papi személyektől.

Ezzel a szándékkal felkeresett egy remetenőt is Waldhausenben, aki ezt mondta Kügelinnek: „Isten mindenható. Ha Erzsébetnél ezt így akarja, akkor



így is fog történni. Hiszen a pusztában is negyven éven át mannával etette Israel sok ezer fiát.” E tanács alapján Kügelin megadta beleegyezését a fiatal Erzsébet nővérnek.

Attól fogva megtartóztatta magát minden tápláléktól és három éven át minden testi eledel nélkül élt. A fiatal nővér került minden feltűnést. Az Isten akarata iránti engedelmesség mindennél fontosabb volt számára. Az engedelmesség iránti szeretetét kihasználva a gonosz lélek megpróbálta eltéríteni attól, hogy hallgasson Isten sugallataira. Három év után egyszer megjelent neki a főnöknő alakjában egy tál árpakásával és megparancsolta neki, hogy az engedelmesség nevében egyen belőle. Erzsébet

engedelmeskedett és evett, teste azonban nem viselte el a számára már idegenné vált eledelt. Szörnyű görcsök közepette kihányta. Mikor a valódi főnöknő odajött, kiderült, hogy sötét hatalom munkálkodott ott. A főnöknő ekkor Erzsébet mellé állt, ápolta betegségében és hitt benne.

A nővértársak természetesen nem tudtak magyarázatot adni Erzsébet eledel nélküli életére, és azzal gyanúsították, hogy titokban ételt tulajdonít el. A gonosz ellenség értett ahhoz, hogy gyanút és bizalmatlanságot hintsen el ellene. A betegeskedő nővér számára keservesek voltak a napok és az évek. Olyannyira, hogy kérte Istent, engedje meg, hogy legalább látszólag hadd egyen a többi nővér előtt, hogy azt higgyék, ő is ételt vesz magához, mint a többi ember.

Attól kezdve, hogy a szívében hallott sugallatokban újra engedélyt kapott, hogy egyen valamit, ételt vett magához. Abból a kevésből azonban semmiképpen sem tudta volna erejét és életét fenntartani. De még azt a keveset sem tudta magában tartani a szervezete.

Élete utolsó 12 évében a szentáldozás volt az egyetlen tápláléka - ugyanúgy, mint Flüei Szent Miklós testvérnek. Nagy áhítattal volt az Úr Jézus szenvedése iránt. Szent Ferenchez hasonlóan ő is kívánta, hogy ugyanazokat a fájdalmakat érezze, mint az Üdvözítő. Ezt el is nyerte, mégpedig látható stigmák viselése által. Ahogy - főleg péntekenként - a sebhelyek felszakadásával látni lehetett, hogy Erzsébet átéli Krisztus szenvedését, ugyanúgy áldozási ekstázisait megtapasztalhatta környezete.

Amellett, hogy Erzsébet Krisztusnak a Szent Eucharishtiában való jelenlétét különleges módon átélte, azt is megemlítik, hogy egyszer maga Krisztus áldoztatta meg saját kezével. Áldozási extázisaiban Erzsébet távoli eseményeket is felismert. Próféta szellemében előre megjósolta például a szörnyű nyugati egyházszakadás idején, hogy a konstanzi zsinat egyetlen új pápát fog választani.

Rendkívüli kegyelmekben élt, mindössze 34 évet, az Úr 1420. november 25-én szólította magához. Haláltusa alatt kérte, hogy az Úr szenvedéstörté-



netét olvassák fel neki. E szavakra: „Jézus hangosan fölkiáltott és kilehelte lelkét”, ő is bevégezte.

Sírja híres lett a sok csoda és gyógyulás miatt. Gyóntatója, Konrad Kügelin írta meg életrajzát. Mikor 1623-ban felnyitották a Reutei Jólelkű Erzsébet sírját, testét szinte sértetlennek találták. XIII. Kelemen pápa avatta boldoggá 1766-ban.

(Forrás: Ferdinand Holböck: *A legszentebb Oltáriszentség és a szentek.* Marana Tha 2012.)

Székel János püspök ismertetője a Fratelli tutti kezdetű enciklikáról

Isten álma a világunkról

Október 3-án Assisiben, Szent Ferenc sírjánál mutatott be szentmisét Ferenc pápa. Ezt követően az oltáron aláírta a Mindnyájan testvérek (Fratelli tutti) kezdetű új enciklikáját, melyről Székel János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Caritas in Veritate Bizottsága elnökének ismertetőjét adjuk közre.

Jézus azt mondta tanítványainak: „Ti mindannyian testvérek vagytok” (Mt 23,8). Szent Pál apostol pedig így tanított: „Mindannyian az Ő nemzetsége... Isten fiai vagyunk” (ApCsel 17,28–29). Minden ember a Teremtő Isten képmása, és ezért a felebaráti szeretet parancsa egyetemes, minden emberre kiterjed.

Ferenc pápa körlevele ennek az egyetemes testvériségnek különböző dimenzióit fejt ki. A dokumentum elején társadalmunk jelen állapotát, annak árnyoldalait vizsgálja. Megállapítja, hogy bár az emberiség egyetlen nagy családdá válása irányában sok pozitív lépés történt az utóbbi évtizedekben, ám ezek mögött nemritkán a gazdasági érdekcsoportok szabad befektetési szándéka húzódott (12), vagy pedig a dekonstrukció ideológiája, amely az emberi identitást, múltat, kultúrát teljesen lebontva nulláról akarja felépíteni az embert a maga elképzelései és ideológiája szerint (13). A globalizáció sok esetben olyan kulturális gyarmatosításként jelent meg, amely elpusztítja az egyes kultúrák sajátos arculatát és értékeit (14).

Sokak szemében a meg nem születettek és az idősök leselejtezhetőnek látszanak (18), a gyermekáldás visszautasítása mögött pedig gyakran az a mentalitás húzódik meg, hogy minden velünk végződik, egyedül a mi individuális érdekeink számítanak (19).

Az ember azt gondolta, hogy abszolút ura az életének, ám a valóság, a teremtett világ felnyög és lázad ez ellen az önkényuralom ellen (34). Mindent közszemlére tesznek ki, mindent megfi-



gyelnek, és így sok esetben eltűnik az intimitás védelméhez való jog (42).

A világ jelen állapotának elemzése után Ferenc pápa az irgalmas szamaritánus példabeszédét állítja elénk. Kiemeli, hogy minden műveltségünk ellenére hányszor analfabéták maradtunk a szeretet gyakorlásában, a rászoruló támogatásban (64).

Hányszor egyesek, sőt néha szinte egész népek csak a gazdagabb világot látják, arra vágyanak, és nem veszik észre a maguknál is szegényebbeket (73). Ha nem vagyunk sem irgalmas szamaritánusok, sem az útszélien hagyott véresre vert emberhez hasonlóak, akkor vagy rablók vagyunk, vagy a véresre vert ember mellett közömbösen elhaladók (67.; 70).

Ferenc pápa ezután egy nyitott világ elgondolásáról és létrehozásáról beszél.

Ez a nyitott világ nem a társadalmak homogenizálását és kirablását jelenti (100). Nem is az individuális szabadságjogok korlátlan kiélését.

Az individuális érdekek összességéből nem fog megszületni egy emberibb világ (105). Ezzel szemben a nyitott szívű világ azt jelenti, hogy felismerjük, bárhol is született valaki, joga van az emberhez méltó életre és kibontakozásra (106–107). A nyitott szívű világ megszületéséhez elengedhe-

tetlen a gyermekek erkölcsi és spirituális értékekre való nevelése (114). Nélkülözhetetlen annak elismerése, hogy a magántulajdonhoz való jog nem mindenek feletti. A Földet a Teremtő az egész emberi nemnek adta. A javak egyetemes rendeltetése megelőzi a magántulajdonhoz való jogot (119–120).

Minden ország és nép köteles segíteni a szegényt, az életlehetőségeit elveszített embert. Elsősorban a rászoruló saját földjén, de szükség esetén az ő befogadásával is (124–125). Ugyanakkor minden népnek erkölcsi kötelessége a saját polgárai jogainak védelme is (40). Anélkül, hogy a Földet egy olyan helyé alakítanánk, amely otthont és megélhetést biztosít minden ember számára, nem felépíthető a maradandó béke (127).

Ezután a körlevél az egész világra nyitott szívről beszél. Ideális lenne a szükségtelen elvándorlást elkerülni, és a saját szülőföldön biztosítani mindenkinek az emberi kibontakozás lehetőségét. Ám amíg ez nem valósul meg teljes mértékben, addig kötelességünk tiszteletben tartani minden ember jogát arra, hogy olyan helyet találjon a maga és családja számára, ahol emberi kibontakozásuk lehetővé válik (129).

A rászoruló országoknak nyújtott segélyeket soha ne kössék olyan ideológiai feltételekhez és elvárásokhoz, amelyek az adott nép kultúrájától idegenek (132).

A különböző kultúrákat meg kell őrizni, hiszen ezek gazdagítják a világot, ám fontos ápolni ezeknek a kultúráknak a nyitottságát is (134). Minden egészséges kultúra nyitott az egyetemesség, a tágabb valóság felé. Egy egyetemes értékek nélküli kultúra valójában nem is kultúra (146). A testvéri világ nem egy minden népet összekeverő és azonossá tevő globalizmus, nem a bábeli torony történetében olvasható nyelveket összekeverő egységesítés. A hiteles egység sokkal inkább a poliéderhez hasonlít, amely az az egyes népek sajátosságait és identitását megőrzi (144). A befogadás és a nyitottság azt jelenti, hogy minden egyes nép a maga módja szerint fogadja be az új valóságokat (148).

A testvériséget minden népnek elsősorban a vele szomszédos népekkel kell keresnie és felépítenie (152).

A következő fejezetben a jobb politikáról szól a körlevél.

Elítéli azt a populizmust, amely a hatalom megszerzése céljából manipulálja és használja fel egy nép érzéseit és vágyait, és elítéli a liberalizmust, amely a hatalmasok anyagi érdekeinek szolgálatá ki a társadalmat (155).

Természetesen nem tekinthető negatív értelemben vett populizmusnak az, ha egy politikus a népe távlati érdekeinek elérését, a népe fejlődését tűzi ki célul (159). A politika egyik legfőbb célkitűzése kell hogy legyen, hogy mindenki számára biztosítsa a munka lehetőségét (162). A helyes politika célja a hosszú távú közjó (178).

Minden embernek elemi joga van az élelemre. Elfogadhatatlan botrány, hogy milliók éheznek Földünkön (189). A szabad piac nem oldja meg önmagában a gazdasági élet jó működését, szükség van egy aktív gazdaságpolitikára az államok részéről (168). Mindehhez szükséges egy nemzetek feletti tekintély, amelyet nem csak az erős országok irányítanak, és amely biztosítani tudja a jog erejét ez erők helyett (172–174).

A helyes társadalmi-politikai rend lelke a társadalmi szeretet (166). A társadalmi szeretetnek nem érzelmeken és esetleges véleményeken, hanem az igazságon kell alapulnia (184). A szeretnek szüksége van az értelem és a hit fényére (185).

Ferenc pápa ezután a párbeszéd fontosságáról ír. Egy ország akkor növekszik és fejlődik, ha párbeszéd alakul ki a népi kultúra, az egyetemi kultúra, a fiatalok, a művészek, a gazdasági szakemberek, a családok és a média világának kultúrája között (199).

A mai társadalmi viták igen gyakran a másik lejáratásában merülnek ki (201). A jövő hősei azok lesznek, akik ezt a hamis logikát meg tudják törni, és képesek lesznek a másik iránti tisztelettel igaz szavakat kimondani (202).

A média világának óriási bűne, hogy kihasználva az emberek gyengeségeit, sokszor a legrosszabbat hozza ki belőlük (205). A párbeszéd kultúrája nem relativizmust jelent. Ha nincsenek objektív igazságok és értékek, akkor helyettük csak az érdekek és a pillanatnyi szeszély maradnak (206). Egy társadalom akkor nemes és tiszteletre méltó, ha őszintén keresi az igazságot, és ragaszkodik az

alapvető értékekhez (207). Léteznek olyan értékek, amelyek megelőznek minket, és amelyek meglesznek miutánunk is (208). Egy pluralista társadalomban a párbeszéd az az út, amelyen keresztül a társadalom újra és újra felismeri és elismeri a maradandó értékeket (211). Az objektív igazság egyben hasznos a társadalom számára és konszenzus is képezhető vele kapcsolatban (212).

Fegyverezzük fel gyermekeinket a párbeszéd fegyvereivel! (217) Krízisek idején különösen is fontos megőrizni a társadalmi párbeszédben az udvariasságot és a tiszteletet (222).

A dokumentum hetedik fejezete az újfajta találkozás útjairól szól. A béke útjai az igazságból kell hogy elinduljanak. Szükség van a múltbeli igazságtalanságok, szörnyűségek nyílt kimondására (226–227., 246–249). A múlt sebeiről való megemlékezés során fontos, hogy minden oldal sebeitől megemlékezzünk (253). Az igazság azonban elválaszthatatlan az irgalomtól. Erősebb egy nép történetében az, ami összeköt, mint a múlt konfliktusai (230). Meg kell érteni a legszegényebbek néha antiszociális reakcióit, és gyakorolni kell irántuk a kivételezett szeretetet és barátságot (234).

A megbocsátás és az irgalom útja nem zárja ki azt, hogy az elnyomótól el kell venni azt a hatalmat, amelynek segítségével az elnyomást gyakorolni tudja (241).

A megbocsátás az isteni, végtelen irgalom megjelenése itt a világban, akkor is meg kell tenni, ha a vétkes nem bánja meg a tettét, és nem képes bocsánatot kérni (250). Ferenc pápa felszólítja a világot a háború elutasítására (258), és az atomfegyverek teljes leszerelésére (262). Szól a halálbüntetés eltörlése érdekében, mert a halálbüntetés kiszabásakor elkerülhetetlenek a bírói tévedések, valamint azért is, mert a diktatúrák egyik gyakori és kegyetlen fegyvere a kivégzés (267–268).

Az utolsó fejezet a vallások szerepéről szól az emberi testvériség szolgálatában. Isten nélkül az emberiség radikálisan elszegényedik, elveszíti reményét és távlatát (274). A társadalmi párbeszédben a hatalmasok és a tudósok mellett újra szót kell adni a vallások hangjának, az embe-

riség évszázados tapasztalatának (275). Az Egyház elismeri, hogy Isten kegyelme más vallásokban is jelen van, és működik, ugyanakkor vallja, hogy az igazság és kegyelem teljessége Krisztusban van, az evangélium csodálatos muzsikájában jelent meg a számunkra (277).

A hiteles vallásosság soha nem vezet erőszakhoz, ellenkezőleg, minden ember megbecsüléséhez és szeretetéhez. El kell ítélni a terrorizmus minden formáját, amelyek hamisan hivatkoznak vallásos szövegekre – idézi Ferenc pápa az iszlám egyik legfőbb vallási tekintélyével, az Egyiptomi al-Azhar Egyetem nagyimámjával közösen kiadott nyilatkozatot (283). A körlevél két imádással zárul a testvéri szeretet megvalósulásáért.

Ferenc pápa körlevele Isten álmát fogalmazza meg a világunkról. Azt az álmot, amelyről Jézus beszélt a boldogságmondásokban. Isten Országát, ahol boldog lehet a szegény, ahol ujjonghat az éhező, mert jóllakik, ahol örülhet az, aki sírt, mert vigasztalást talál. A szelídek, az irgalmasok, a békességszerzők Országát (vö. Mt 5,3–12).

Tegyünk meg mindent azért, hogy ez az Ország növekedjen bennünk, családjainkban, egyházunkban, hazánkban és az egész világon.

Készítsük elő az útját a beteljesedésnek, siettesük eljövetelét annak a Mennyei Városnak, ahol „nemzet nemzet ellen kardot nem emel, és nem készülnek többé háborúra. Kardjaikból ekevasat kovácsolnak, lándzsáikból pedig szőlőmetsző késeket.” Akkor majd „sehol sem ártanak, és nem pusztítanak” az Ő Szent Hegyén. (vö. Iz 2,4; 65,25)

Forrás: Magyar Kurír



Akiért Pio atya közbenjár, az más ember lesz

Az Aleteia nemzetközi katolikus portál osztotta meg korábban a Pio atyához köthető újabb csodák történetét: olyan emberek vallo-másait, akik életük fordulópontján, nehéz, szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal teli időszakokban a kapucinus szent közbenjárásáért folyamodtak.

A spanyol író és újságíró, José María Zavala Pio atya: A stigmák szentjének ismeretlen csodái című 2010-es könyvében nemcsak a szent életű szerzetes élete főbb eseményeit veszi sorra, hanem olyan megtérésekről, csodákról, kegyelmekről is hírt ad, amelyek Pio atya közbenjárására történtek, és addig nem voltak közismertek. A számos elbeszélés közül az Aleteia.org nemzetközi katolikus portál emelt ki néhány történetet.

Egy hat abortuszon átesett, anorexiával küzdő, alkohol- és drogfüggő lány gyógyulása

„Az én történetem nem egy nagy csoda, hanem kis csodák sora, amelyeket Pio vitt végbe a szívemben... Elbizakodott voltam, biztos voltam benne, hogy mindent megkapok, amit csak akarok... Mindenem megvolt azon az áron, hogy sárba tapostam az emberi méltóságot. Szexuális életem teljesen zűrzavaros volt. Hat abortuszm volt. A szívemben megtagadtam Istennek ezeket a végtelen ajándékait... és végül nagy megvetést éreztem önmagam iránt. Elkezdtem gyűlölni magamat, lassacskán elmerültem a kábítószer és az alkohol sötét szakadékaiban... Annyira lefogytam, hogy az orvosom anorexiát diagnosztizált nálam. Miután elváltam a férjemtől, egy nálam húsz évvel idősebb amerikai vállalkozótól, Dallasba mentem a szüleimhez, hogy összeszedjem magam. Amikor odaértem, olyan voltam, mint egy hulla. A Gondviselés akaratából édesanyám jó barátságban volt egy Fülöp-szigeteki pappal...

Mivel semmi dolgom nem volt, egy napon elfogadtam a meghívását, hogy részt vegyek egy szentmisén egy orvos lakásában. Santos Mendoza mutatta be a szentmisét, aki nem sokkal később felajánlotta, hogy menjek el hozzá gyónni. Haboztam, mert tizenöt éve gyóntam utoljára. Végül



elmentem hozzá. A végén mosolyogva azt mondta nekem, hogy egy »nagy hal« vagyok, aki kiesett Isten kezéből. Amikor Santos atya meghalt, megtudtam, hogy ördögűző volt, és gyónás közben olvasott a bűnbánó ember lelkében: ezt tanúsíthatom is. Neki köszönhetem, hogy felfedeztem Pio atyát... Pio atya – Loyolai Szent Ignácra keresztül – életem nagy szerelmével ajándékozott meg: a férjemmel, Jézussal. Jézus baszk származású, jezsuita neveltetésben részesült. Született egy lányunk, Anamária. Amikor a lányomat nézem, mindig hálát adok az Úrnak, hogy megfogantatott ez a nagy szépség a méhemben, amelyet önzésből oly sokszor sírrá változtattam.”

Csodás gyógyulás a vakságból

„Radiológus vagyok, legfőbb munkaeszközöm a szemem. Amikor számos kezelés és beavatkozás után 2000-ben megállapították, hogy szememben magas a szemüregi nyomás, nagyon megijedtem... Áprilisban a helyzet rosszabbra fordult a bal szememben a gondos orvosi kezelés ellenére. Akkor már ez volt az egyetlen egészséges szemem, és fennállt a veszély, hogy meg kell műteni. Akkoriban egy napon ebédre hívtam egy nagyon kedves barátomat, akiről tudtam, hogy amióta tudomást szerzett látássérülesemről, imádkozik értem. Kávészás közben adott nekem egy kis képet Pio atyáról, amelyen rajta volt egy kis ereklye a ruhájából. Soha nem hallottam korábban erről a szerzetestől. „Fogd, imádkozz hittel, és ő meggyógyít” – biztatott a barátom. Mivel nagyon féltem, még aznap éjjel elkezdtem mondani a kilencedet.

Néhány nap múlva a barátom azt üzent mobiltelefonon, hogy tegyem az ereklyét a beteg szememre. Ismét engedelmeskedtem. Néhány nappal később az orvosok nem akarták elhinni, hogy váratlanul meggyógyultam, a szemnyomás csökkent. A specialisták meg akartak bizonyosodni a gyógyulásról, ezért különféle vizsgálatokat végeztek rajtam, amelyek megerősítették a csodás gyógyulást. A pontosság kedvéért el kell mondanom, hogy a szemnyomásomat nem sikerült csökkenteni sem Spanyolországban, sem az Egyesült Államokban, ahová elkeseredésemben elmentem kezeltetni magam. Amikor elmeséltem a barátomnak, mi történt velem, elmondta nekem, hogy feleségével és gyermekeivel minden este kilenccedet mondott a gyógyulásomért Pio atya közbenjárását kérve.”

A szent megjelenése előre hirdette egy kistestvér születését

„Feleségemmel, Andreával négy éven keresztül vettünk részt meddőségi kezelésen... Végül, 2004-ben megszületett a kislányunk, Delfina María Luján. Három évvel később reményeink szerint érkezőben volt a második gyermek, de csalódnunk kellett, Andrea elvesztette a magzatot. Nagyon nehéz volt... Elmentünk Salta városába a Tres Cerritos-szentélybe [Argentína], ahol 60 ezer ember mondja együtt a rózsafüzért Jézus Szent Eucharisztikus Szíve és a Szeplőtelen Szűz Mária tiszteletére. Láttam, hogy a nővérem, María, aki zarándokközpontban dolgozik, egy Pio atyát ábrázoló szentképet vesz elő a zsebéből, és odaadja Andreának, hogy imádkozzon hozzá. Hazafelé az

autóban Delfina, aki csak három és fél éves volt, azt mondta, látott egy szerzetest a fa mögött, ahol korábban édesanyja ült. Nem tulajdonítottunk jelentőséget az esetnek, arra gondoltunk, hogy az ilyen korú gyerekekre jellemző ez a fantáziálás. Amikor azonban elmondtuk a nővéremnek, Mariának, ő elmagyarázta, hogy sok ember látta már Pio atyát annál a fánál... A pietrelcinai szenthez intézett imáink hamar meghallgatásra találtak, a következő hónapban kiderült, hogy Andrea ismét gyermeket vár. Szeptember 23-ára írták ki a szülést. Ezen a napon halt meg Pio atya. Elhatároztuk, hogy ha fiú lesz, Piónak hívjuk majd, ha kislány, akkor pedig Pía lesz a neve... Pio Santiago végül augusztus 1-jén megszületett, ezért úgy döntöttünk, hogy szeptember 23-án kereszteljük meg a La Plata melletti Szent Pio-templomban. A szertartásra való jelentkezésről másolatot küldtünk Santo Stefano Rotondóba, hálánk jeléül.”

A könyv szerzője, José María Zavala megosztja az olvasóval saját tapasztalatát is: „Amint a könyv tanúságtételeiből is kitűnik, az Úr Pio atya közbenjárására történő beavatkozását követően az az ember, aki a kegyelemben részesült, mindegyik esetben más ember lett. Én magam biztosíthatom, hogy a mai napig nem találkoztam olyan emberrel, aki a Pio atya közbenjárására kapott ajándék hatására nem változtatott gyökeresen az életén – mindenki új útra tért, szorosabb, igényesebb, örömtelibb kapcsolatba lépett Krisztussal.”

Forrás: Aleteia.org, Magyar Kurír

Medjugorjei üzenet

2020. október 25.

Drága gyermekek! Ebben az időben hívlak benneteket, hogy térjete vissza Istenhez és az imához. Hívjatok segítségül minden szentet, hogy ők példa és segítség legyenek számotokra. A sátán erős és azért harcol, hogy minél több szívet magához vonjon. Háborút és gyűlöletet akar.

Azért vagyok ilyen hosszú ideig veletek, hogy az üdvösség útján vezesselek benneteket Ahhoz, aki az út, az igazság és az élet. Kicsi gyermekek, térjete vissza az Isten iránti szeretethez és Ő lesz a ti erőtok és menedéketek. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögi értünk és az egész világért!



Hirdetések

- November 11-től kezdve Szent Erzsébet ünnepére készülve kilencedet tartunk Szenterzsébethegyen 17 órakor, melyet 19-én ünnepi szentmisével zárunk.
- November 22-én pedig 11 órakor búcsúi szentmise lesz.
- Ugyanezen a napon, az ünnepi zsoltosma végén felajánljuk magunkat Krisztus Királynak.

- November 29., advent 1. vasárnapja, mellyel elkezdődik az adventi szent időszak a hajnali rorate szentmisékkal.
- December 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén az esti szentmise után a környékbeli atyákkal rózsafüzért imádkozunk az Immaculata szobornál.

Ima Szent Erzsébet közbenjárásáért



Szent Erzsébet!
Te Krisztus szemével néztél,
Krisztus kezével adtál,
Krisztus szívével szerettél...
Segíts, hogy mi is
Krisztus szemével lássunk,
Krisztus kezével adjunk,
Az Ő szeretetével szeressünk.
Remélünk benned,
Bízunk benned,
Isten munkatársát látjuk benned,
Krisztus szemével néző,
Krisztus kezével adó,
Krisztus szívével szerető
Szent Erzsébet! Amen

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft